

blev vedtaget i begge Thing — her i Folke-thinget eenstemmig og i det andet Thing med stor Majoritet — faae Lovskraft, ere synderlig stærke; saaledes stiller Sagen sig idetmindste for mig. Jeg kan saaledes ikke Andet end beklage, at Udkastet dengang ikke fik Lovskraft, thi jeg veed ikke, hvor ofte denne Sag har været for og hvor ofte den endnu vil komme for, men den har vistnok ingensinde foreligget i en mere uskyl- dig Form end den, hvori den forelaae i Ses- sionen 1859—60. Jeg troer, at selv de, der stille de allerstrengeste Forbringere til Admini- strationens fulde Frihed og Ret, med god Grund kunne tiltræde det Forslag, som da gik igjen- nem, hvorimod jeg paa den anden Side ikke troer, man kan sige det Samme om det Lov- forslag, som i dette Dieblif foreligger for Thinget. Jeg vilde derfor have ønsket, at Sagen dengang var kommen til Afgjørelse, og jeg vilde ret ønske, at den høitærede Justitsminister, der- som det foreliggende Forslag blev reduceret til det samme Indhold, som Lovforslaget dengang havde, maatte finde Anledning til nu at indstille Sagen til Hans Majestæts Sanktion; thi jeg troer, at det er et almindeligt Ønske, at vi engang maatte kunne komme tilende med denne Sag. Saaledes som Forslaget her foreligger, seer jeg ikke rettere, end at det egentlig er § 10, hvorom det gjælder; det er den Paragraf, der indeholder omtrent det Samme som det Lovfor- slag, der vedtoges i Sessionen 1859—60. Man kan, forekommer det mig, indvende, at Redak- tionen er ikke fuldstændig saa god, som den var i det nævnte Lovforslag, men paa den anden Side maa jeg hde den ærede Forslagsstiller min Auerkjendelse for det sidste nye Punktum, hvor- ved Paragrafen har faaet en Udvidelse, som forekommer mig hensigtsmæssig, og for hvis Ønskelighed jeg allerede dengang udtalte mig. Denne Paragraf vil jeg for mit Vedkommende ansee for at være ikke blot i og for sig den vigtigste, men ogsaa den ene vigtige, og naar en saadan Paragraf eller en af omtrent lig- nende Indhold som den blev optaget i Loven, saa troer jeg, at ikke blot Befolkningen, men ogsaa Thinget og Regjeringen kunde finde sig tilfredsstillende derved. Idet jeg udtaler dette, overseer jeg ingenlunde, at den høitærede Ju- stitsminister med sædvanlig Loyalitet strax, efterat

den omhandlede Session var tilende, indfrie- det Løfte, han havde givet om at ville ordne Sagen ad administrativt Veie, ved et Cir- kulaire til Øvrighederne af 1ste Juni 1860, men det er dog kun en Forfrist, som med alt det Gode, den indeholder, dog mangler den væsentligste Betingelse for ret at være nyttig, den nemlig, at det ikke er en Lov. Det er et Cirkulaire, som en hvilken som helst kommende Regjering vil kunne tilbagekalde eller omgjøre i dens allervæsentligste Bestemmelser, ligesom det ogsaa selv indeholder en Indskrænkning, som kan benyttes til en baade snever og vidt For- tolkning og endvidere benyttes til en Fortol- ning, som vilde kunne gjøre Indholdet af Cirku- lairet i det Hele taget temmelig betydningsløst, idet det navnlig vil afhænge af, hvad man forstaaer ved „de særegne Omstændigheder,“ under hvilke det kan være tilladeligt at nægte den i Cirkulairet indrømmede Frihed. Det vil i det Hele taget væsentligt falde sammen med Lovforslagets § 10, men mangler, hvad jeg allerede har tilladt mig at bemærke, den meget væsentlige Sikkerhed, som først vil opnaaes ved, at en Bestemmelse af lignende Indhold faaer Lovskraft. Alle de andre Paragrafer i Lovfor- slaget anseer jeg for mindre bethdelige. Jeg troer ikke, at det er nødvendigt at tage fat paa at gjenyemarbejde den hele Materie saaledes, men hvis det skulde skee, troer jeg med Hensyn til flere Enkeltheder at maatte være uenig i Afskilligt med den ærede Forslagsstiller, hvorom jeg dog ikke skal udtale mig nærmere i dette Dieblif. Den anden noget bethdeligere Para- graf i Lovforslaget er § 7, som bestemmer, at alle Ansøgninger og Klager først skulle indleveres til Stedets Øvrighed, som derpaa skal tilbage- levere Ansøgningen eller Klagen med de over samme afgivne Erklæringer usorfeglet til An- søgeren eller Klageren, som da selv besørger den indsendt til vedkommende Autoritet. — Jeg troer ikke, at dette vil være noget stort Gode for Ansøgeren. Jeg troer, at der i Reglen herfter et velvilligt Forhold mellem Borgerne og Øvrig- heden, saa at Borgeren i de allerfleste Til- fælde meget gjerne seer, at Øvrigheden besørger hans Klage eller Ansøgning indsendt, og han derved fritages for en Uleilighed, som ikke vil være saa ganske ringe. Ønsker Vedkommende